

25 Ιανουαρίου 2014

Ομιλία στο Συνέδριο της ΧΕΚΕ Κυριακή, 9 Ιανουαρίου 2014 Αίθουσα Εκκλησίας Αγίου Γεωργίου Αγλαντζιά

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Εκ παίδων σμικρών αρξάμενοι, μέχρι ούπερ αν ζώσι, και διδάσκουσι και νουθετούσιν. Επειδάν θάττον συνιή τις τα λεγόμενα και τροφός και μήτηρ και παιδαγωγός και αυτός ο Πατήρ περί τούτου διαμάχονται, όπως βέλτιστος έσται ο παις, παρ' έκαστον και έργον και λόγον διδάσκοντες και ενδεικνύμενοι, ότι το μεν δίκαιον, το δε άδικον, και τότε μεν καλόν, τότε δε αισχρόν και τότε μεν όσιον, τότε δε ανόσιον, και τα μεν ποιείν, τα δε μη ποιεί.

Αρχίζουν τα μαθήματα από την παιδική ηλικία και όσο ζουν διδάσκουν και νουθετούν τα παιδιά τους. Και μόλις αρχίσει το παιδί να καταλαβαίνει τη γλώσσα, και η τροφός και η μητέρα και ο παιδαγωγός και ο ίδιος ο πατέρας του, για τούτο αγωνίζονται, πώς θα γίνει το παιδί, όσο το δυνατό καλύτερο.

Σε κάθε πράξη ή λόγο του, το διδάσκουν και του εξηγούν, ότι το ένα είναι δίκαιο, το άλλο άδικο, τούτο όμορφο, τούτο άσχημο, τούτο όσιο, τούτο ανόσιο, κάνε αυτά, μην κάνεις αυτά.

Το στέλλουν ύστερα στους δασκάλους και τους παραγγέλλουν να προσέχουν τα παιδιά πολύ περισσότερο στην ευκοσμία, παρά στα γράμματα και στην τέχνη της κιθάρας.

Όταν μάθουν γράμματα τους δίνουν ποιήματα καλών ποιητών. Σ' αυτά υπάρχουν πολλές παραινέσεις, έπαινοι και εγκώμια παλιών ηρώων. Για να επιθυμεί το παιδί να γίνει τέτοιο.

Κι οι κιθαριστές φροντίζουν οι νέοι νάχουν σωφροσύνη, να γίνονται ημερότερο, χρήσιμοι, προσαρμοστικοί.

Κι ύστερα αναλαμβάνει η πόλη να τους κάμει καλούς πολίτες.

Έτσι μας λέει ο Πλάτωνας στο διάλογό του «Πρωταγόρας», όπου ο Σοφιστής συζητά με τον Σωκράτη, αν η αρετή είναι διδακτή.

Και όντως η αρετή είναι διδακτή, και είναι χρέος όλων, οικογένειας, σχολείου, πολιτείας να διδάξουν στους νέους την αρετή, να ξυπνήσουν μέσα τους την έφεση να γίνουν χρήσιμοι άνθρωποι, καλοί και συνετοί πολίτες, άνθρωποι με εσωτερικό περιεχόμενο, σεβασμό στους γύρω τους.

Άνθρωποι που μέσα από την ενδοσκόπηση θα ανευρίσκουν εκείνα τα στοιχεία που θα τους οδηγούν να πράττουν το καλό, να μην είναι άδικοι, παραβάτες, εγωκεντρικοί, με τάσεις καταστροφικές, όπως συμβαίνει δυστυχώς πολύ συχνά στην εποχή μας.

Χρέος του σχολείου δεν είναι να μάθει τον μαθητή γεωμετρία, μαθηματικά, computers, Ελληνικά, Ιστορία ή ό,τι άλλο η τεχνολογία έχει εφεύρει για τον σύγχρονο άνθρωπο.

Χρέος του σχολείου είναι πρώτιστα η αγωγή. Να μάθει τον μαθητή τον αυτοσεβασμό, αλλά και τον σεβασμό των γύρω του, ανθρώπων και πραγμάτων. Να του μάθει να μελετά τον εσωτερικό του κόσμο, να κρίνει τις ίδιες του τις πράξεις.

Η αυτοκριτική θα τον οδηγήσει στην εύρεση του καλού, αυτού που πρέπει να πράττει.

Να μη διαπράττει λάθει και ενέργειες που οδηγούν στην διάπραξη αθέμιτων έργων.

Η κρίση που διερχόμαστε σήμερα σαν λαός δεν είναι μόνον οικονομική. Είναι κυρίως ηθική.

Γιατί όλοι μας, ιδιαίτερα οι νέοι έχουμε απομακρυνθεί από τις αξίες, που μας καταξιώνουν ως ανθρώπους.

Γίναμε εγωκεντρικοί, άπληστοι, αγνώμονες, άθεοι.

Ό,τι μας ενδιαφέρει είναι μόνον ο εαυτούλης μας, πώς θα περάσουμε καλύτερα, πατώντας ακόμη και επί πτωμάτων.

Και αυτή την αποστασία από το Καλό, την κληροδοτήσαμε στα παιδιά μας, με το να τους προσφέρουμε τα πάντα άκοπα. Δεν είναι αγάπη αυτό. Είναι αποφυγή της πραγματικής αγάπης. Δεν τους στερούμε τίποτε, δεν τους καθοδηγούμε να καταλάβουν τη σημασία της εργασίας και της προσφοράς, της αθόρυβης προσφοράς και όχι αυτής που παρέχεται σήμερα στα κοινωνικά Παντοπωλεία με φανφάρες και διαφημίσεις.

Ο Χριστός είπε «μη γνώτω η αριστερά σου τί ποιεί η δεξιά σου».

Λυπούμαι που το λέω, αλλά έτσι αισθάνθηκα. Ότι κάποιοι κάμνουν την προσφορά για να αυτοπροβληθούν.

Η κατολίσθηση άρχισε από την εποχή της εισβολής. Οι άνθρωποι έφυγαν κυνηγημένοι, περιπλανήθηκαν, έχασαν τον τόπο τους, τους συντοπίτες τους, έζησαν μέσα σ' ένα χάος, έπαψαν να πιστεύουν σε αξίες, δεν είχαν πια οράματα, δεν ήξεραν τί θα ξημερώσει η άλλη μέρα.

Έγιναν φύρδην – μίγδην, εγωκεντρικοί, σκληροί, έχασαν τον προσανατολισμό τους.

Ο καθένας έκαμνε ό,τιδήποτε για να επιβιώσει.

Η ανασφάλεια δημιούργησε ανθρώπους χωρίς μέτρο σκέψης ή πράξης.

Οι γονείς μέσα στην προσπάθεια να κερδίσουν χρήματα για την επιβίωση της οικογένειάς τους, δεν είχαν πια χρόνο για διάλογο με τα παιδιά τους, άσε που πολλοί πατεράδες ξενιτεύτηκαν για εξεύρεση εργασίας.

Τα σχολεία έγιναν υπερμεγέθη, πολλές φορές απογευματινά για να καλύψουν τις ανάγκες των προσφύγων μαθητών. Απρόσωπα.

Οι δάσκαλοι προσπαθούσαν να κάμουν το μάθημά τους, να καλύψουν την ύλη.

Δεν έμενε χρόνος για αγωγή.

Αυτό ήταν και είναι ακόμα το πιο μεγάλο λάθος.

Τόσο η οικογένεια, όσο και το σχολείο από το νηπιαγωγείο πρέπει να διδάξουν στα παιδιά τους το καλό, να τους υποδεικνύουν πιο είναι το κακό, που δεν πρέπει το παιδί να πράττει, να του δίνουν δικαιώματα, αλλά ταυτόχρονα να του φανερώνουν και τα καθήκοντά του, στον εαυτό του, στα αδέρφια και συμμαθητές του, στους δασκάλους.

Να του μάθουν τον αυτοσεβασμό, την αυτοκυριαρχία. Θυμούμαι όταν πολύ μικρή, ήμουν προσκοπίνα, μας έλεγαν κάθε βράδυ προτού κοιμηθούμε, να κάμνουμε μια ενδοσκόπηση, τι καλό έκαμα σήμερα, τι κακό, τι πρέπει ν' αποφύγω να ξανακάμω.

Προβληματισμός που γίνεται συνήθεια.

Να το μάθουν να σέβεται τους γύρω του και ποτέ να μην κάμνει, ό,τι δεν θέλει να του κάμνουν.

Η αυτογνωσία δεν αφήνει τον άνθρωπο να παραβαίνει κοινωνικούς κανόνες, να λειτουργεί παράνομα. Να του μάθουν ότι η συμβίωση με άλλους ανθρώπους προβλέπει αλληλοσεβασμό, αλληλοβοήθεια, ποτέ παραβίαση της ελευθερίας του άλλου. Η ελευθερία του σταματά εκεί που ξεκινά η ελευθερία του άλλου.

Η αυστηρή προσήλωση σε κανόνες θα βοηθήσει να εξελιχθεί η προσωπικότητά του ομαλά.

Θα αισθάνεται μέλος του συνόλου, όχι αποπαίδι. Το παιδί αισθάνεται την ανάγκη της αγάπης.

Αυτά και άλλα τόσα είναι καθήκον της οικογένειας, του σχολείου, της κοινωνίας, της Εκκλησίας να διδάξουν στα παιδιά από πολύ μικρή ηλικία.

Θυμούμαι τον καθηγητή μου της Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κ.

Καλλιόφα, που έλεγε ότι ο χαρακτήρας του ανθρώπου διαμορφώνεται ως τα πέντε χρόνια της ζωής του. Ύστερα είναι αργά.

Στην πραγματικότητα που παρουσιάζεται σήμερα στους νέους συντέιναν πρώτα η ανασφάλεια που επεσώρευσε η εισβολή, τα ανεξέλεγκτα έργα και ειδήσεις που παρουσιάζουν τα Μ.Μ.Ε., η «γαλαντομία» των γονιών με την παροχή χρημάτων, η έλλειψη διαλόγου και οραμάτων, η μη στοχευμένη παροχή ψυχικής και κοινωνικής αγωγής από το σχολείο, που είναι μόνο πηγή γνώσεων, άχρηστων πολλές φορές, η απομάκρυνση από τις πηγές της ιστορικής και θρησκευτικής παράδοσης.

Η Μεταρρύθμιση που γίνεται σήμερα, πρέπει να στοχεύσει στην παροχή σωστής αγωγής από το νηπιαγωγείο και να εντείνεται όσο μεγαλώνει ο μαθητής μέσα από τα διάφορα μαθήματα, εκδηλώσεις, εργασίες και έρευνες που θα ανοίγουν στον μαθητή δρόμους ενδοσκόπησης και αυτοπειθαρχίας.

Αν ο άνθρωπος δεν μάθει από τη νεαρή ηλικία να πειθαρχεί σε κανόνες συνύπαρξης, δεν μπορεί να γίνει αργότερα πολίτης αποδοτικός, που να σέβεται τους νόμους.

Νάναι δημιουργικός άνθρωπος. Άνθρωπος καταξιωμένος με αρετές και οράματα.

Η οικογένεια, αλλά κυρίως η Εκπαίδευση έχουν και πρέπει να διαδραματίσουν σημαντικότατο ρόλο.

Ο διάλογος, η οικογενειακή συνοχή και θαλπωρή, και η συμμετοχή ως ίσος προς ίσον, η ανάθεση καθηκόντων από μικρής ηλικίας, η ομαδική εργασία και ο αθλητισμός, ο αλληλοσεβασμός, η συμμετοχή σε κοινωνική προσφορά, η γνώση της συμπεριφοράς του ενεργού πολίτη, η ψυχική υγεία, η στροφή και γνώση πνευματικών αξιών, η χριστιανική πίστη και οι αρχές του Χριστιανισμού, η γνώση της ιστορικής συνείδησης, η ερμηνεία των καθημερινών προβλημάτων της πολιτείας, η σωστή απόδοση δικαιοσύνης, είναι μερικά από εκείνα που πρέπει να διδάξει και να υποδείξει η οικογένεια, το σχολείο, η Εκκλησία, η κοινωνία στον νέον άνθρωπο.

Τότε θα ευελπιστούμε ότι θα μειωθεί, αν όχι να εκλείψει η παραβατικότητα και οι ποικίλες μορφές της, που ταλανίζουν σήμερα την κοινωνία, αλλά και τους ίδιους τους νέους, που σε στιγμές που ασφυκτιούν από τις δικές μας παραλείψεις συμπεριφέρονται ως άγρια θηρία.

Θέλουν να υπερκεράσουν με τις παραβάσεις τη δική μας αδιαφορία, η ανεκτικότητα του κακού με τη σιωπή μας.

Ας επικοινωνήσουμε μαζί τους.

Ας τους δείξουμε την αγάπη μας.

Η αγάπη μετακινεί και όρη και ημερεύει τον άνθρωπο.

Οι νέοι χρειάζονται αγάπη και αναγνώριση της ύπαρξής τους, στη ζωή, ως ένα νέο δέντρο, που χρειάζεται νερό. Ύδωρ ζων.

Κλαίρη Αγγελίδου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy